K denním událostem.

Redaktor Karel Pelant má v pražském "Národním Obzoru" pěkný článek "Národní vřed", v mnohém ohledu velice zajímavý. Především už tím, že nad Čechy americkými nedělá kříž jako nad úplně ztracenými, jako řada jiných. "Umírá naše americká odnož?" ptá se a pokračuje: "Tato otázka kladena byla bez počtu a v odpověď byly dány dva různé poly: ano a ne. A odpovědi tyto podávali mužové a ženy zkušení, nepředpojatí, znalí života našeho i v Americe. Jak vysvětlit tato tak různá tvrzení o jediné věci? Který tábor má pravdu a který se mýlí? Přece jen jedno může být správné: buď větev naše v Americe usychá anebo žije plným šťavnatým životem, buď američtí Čechové jsou pro nás ztraceni nebo tvoří odbočku, která jest s námi spojena národním duchem přes vzdálenost oceánu a roztroušenost tisíců mil na pevnině. Kde je správné stanovisko, na straně smrti či života? Na obou. Není to paradoxon — mezi smrtí a životem jest ještě stav třetí, choroba; a z ní může průběhem doby nastati vyléčení nebo smrt, dle lékaře a organismu tělesného. Vnikneme-li do života Čechů amerických, seznáme pak rázem, proč jeví se rozpor ve tvrzeních těch lidí, kdož seznali Ameriku; jedni viděli úpadek a prorokují smrt, druzí vidí ještě zdravé části a svěží šťávy v nich kolující a doufají v silné zdraví. Jednostranné to byly posudky, o nichž střed je nejsprávnější: český národ v Americe churaví, kolísá mezi křepkostí a mdlobou." V dalším "národním vředem" nazývá onu část žurnalistiky, která místo aby čtenáře své snažila se poučiti a přivésti je na cestu touhy po kráse, předkládá jim krváky a pracuje spíše k utlučení poslední špetky vkusu. V článku tom obsaženy jsou některé ukázky, kam až dochází taková výchova. Lidé jinak nepoučení než pouze svým časopisem, plnícím úkol svůj nesvědomitě, mají prapodivné názory o všem. O našich předních mužích vyjadřují se hrubě. O těch, kdož rádi by je poučili, mluví jako o vetřelcích. Ano, to je ten náš "národní vřed." Správně podotýká pan Pelant, že těm, kteří rádi by se obětovali, aby zanesli do toho života našeho více světla, více jasnějších chvílí, práce je znechucována, ba za svoji dobrou snahu mnohdy jsou špiněni, jejich jména vláčena jsou novinami a kdyby svatými byli, prohlášeni jsou za individua velmi nebezpečná. A pokračuje: "Není divu pak, že vše malátní, že se vše dusí a že jen zdravá síla našeho národa v Americe, jeho houževnatost žití probouzí se občas, trochu se rozkývá, aby pak zase byla sražena zpět násilným umlčením těch lidí, kteří chtějí pokrok a rozvoj všech těch utajených sil. Ano, v českém lidu americkém dřímou utajené síly, které budou jednou rozvinuty, až se vřed onen vyřízne; jest tam dosti intelligence, ale znechucené ale otrávené vším tím vzduchem, jest tam černá, humusovitá půda dělnického probudilého lidu, socialistů, která dychtivě přijímá zrna do ní rozsévaná, a jež v budoucnosti vydá zlaté klasy činů a útvarů. Neboť z těchto intelligentních dělníků budou kdysi plnokrevní američtí občané. A uvidíme u nás, že česká větev v Americe neusýchá, ale že jest zdravou částí našeho kmene, zdravější než Slezsko a Vídeň." Pan Pelant věří, že bude lépe. Odlomená haluz zase ozdraví — ale k tomu — jak praví pan Pelant — nože je třeba.

*

Dovídáme se z pražské "Volné Školy," že redakce "Volné Myšlenky" a "Volné Školy" požádána byla správou české svobodomyslné školy v New Yorku, aby sprostředkovala pro americkou školu čítanku pro čtvrtou a pátou třídu. "Volná Škola" upozorňuje na tuto věc a žádá české odborné spisovatele o pokyny anebo po případě o příspěvky pro tuto čítanku. Časopis upozorňuje, že pro americkou českou školu lze vyhotoviti čítanku pedagogickou zcela ideální, poněvadž odpadají tu jakékoliv ohledy politické, náboženské, dynastické a pod. Jedná se o jakousi opravdu vzornou českou, pokrokovou čítanku, která by českým dětem zde v Americe podala ukázky české tvorby literární a seznámila je zároveň s českou kulturou a nefalšovanou českou historií. Čítanka ta má býti hotova v září tohoto roku. Vítáme srdečně snahu tu jako jeden z prvních kroků o reformu česko-americké školy a přáli bychom si z plna srdce, aby o věc projeven byl všestranný zájem.

*

Jediný demokratický president od války občanské Grover Cleveland zemřel dne 24. června ve svém domově v Princeton, N. J. Cleveland byl jedním z nejzajímavějších presidentů, jež kdykoliv Spoj. Státy měly, a proto jeho úmrtí, ač o jeho nemoci bylo známo, že je vážnou, způsobilo veliký rozruch nejen ve Spoj. Státech, ale i v celém vzdělaném světě. Jeho celý život je příkladem, co zmůže energie a vytrvalost. Grover Cleveland dvacátý druhý a dvacátý čtvrtý president Spoj. Států narodil se v Caldwell, N. J., dne 18. března 1837, čítal tedy při svém úmrtí 71 let. Byl pátým z devíti dětí rev. Richarda F. Clevelanda. V roce 1841 rodina odstěhovala se do Fayetteville, N. J., a tam Grover až do 14. roku věku svého rostl mezi venkovskými hochy, ničím se od nich neliše a ničím nad ně nevynikaje. Zde navštěvoval školu distriktní a později vstoupil též na akademii. V roce 1852 rev. Richard F. Cleveland zemřel. V té době bylo Groverovi 16 let. Rád by se byl věnoval studiu na kolleji, ale když viděl, že poměry tomu nedovolují, chopil se práce. Nejstarší jeho bratr William byl v té době učitelem v ústavu pro slepce v New Yorku. Ten opatřil Groverovi místo klerka a výpomocného učitele při dotyčném ústavě. Zde v prázdných chvílích Grover pilně věnoval se studiu latiny a anglické literatury. Po jednoletém působení v tomto ústavě vrátí se ku své matce a zde konal různé práce. V prázdných chvílích však pilně pokračoval ve svém studiu. Po té pokoušel se dostati práci v Syracuse a v Utica, avšak bezúspěšně. Rozhodl se, že podívá se na západ. Na své cestě zastavil se v Buffalo, N. Y., aby navštívil svého strýce Lewise Allena. Allen nebyl příliš nadšen pro západ a z té příčiny přiměl mladého muže, aby zůstal v Buffalo. Zaměstnával ho nejprve sám a později opatřil mu místo v právnické kanceláři. Hoch vyznamenával se zvláštní svědomitostí a správností a jeho zaměstnavatelé vidouce jeho píli a energii poskytovali mu stále místa zodpovědnější. V prázdných chvílích Grover pilně studoval práva a konečně ve věku 25 let vystoupil z právnické úřadovny a stal se příručím okresního návladního v Erie okresu. V roce 1865 byl demokratickým kandidátem pro úřad distriktního zástupce, ale úřadu toho nedosáhl. Politiky pilně se všímal a několikráte ukázal se mužem železné vůle a slibných možností. Byl konečně zvolen mayorem města Buffalo většinou 3,500 hlasů, ač v téže době republikánská státní ticketa obdržela 1,600 hlasů. V úřadě tom ukázal se pravým mužem na pravém místě. Začal pilně potírati korrupci, odstranil různé přiživníky, kteří z obce jenom tyli a zdatně postupoval proti zlodějům, kteří obec jenom okrádali. Ukázal, jak člověk, je-li čestným, snadno vítěziti může nad korrupcí všech směrů. V roce 1882 zvolen byl guvernérem státu New York ohromnou většinou. Lid byl nadšen proň a připravil mu skvělé ovace. I v tomto úřadě osvědčil se Cleveland jako muž čestný a poctivý a získal si všeobecnou důvěru lidu. V roce 1884 zvolen byl presidentem, jsa prvním demokratickým presidentem od roku 1860. Jeho první termín úřadní by skvělý a blahobyt v zemi zkvétal. V té době též se oženil jako 48letý muž, pojav za choť sl. Frances Folsomovou, jíž bylo v té době 21 roků. Slečna Folsomova byla dcerou bývalého jeho společníka a on znal ji od 11. jejího roku. Manželství to bylo šťastné. V roce 1891 narodila se jim první dcerušku, ale tato zemřela ve stáří 13 let. Dále manželé Clevelandovi měli 4 dítky, z nichž nejstarší děvče nyní jest 15 roků a nejmladšímu hochu jde na čtvrtý rok. Po prvním svém úspěšném termínu byl znovunominován v roce 1888 pro úřad presidentský, ale obdržel pouze 168 elektorálních hlasů proti 233, jež obdržel Harrison. V roce 1892 byl znovu demokraty nominován hned na prvním ballotě. Při volbě obdržel 277 elektorálních hlasů a Harrison 145. Druhý jeho termín nebyl již tak šťastným jako první. Po světové výstavě dostavila se všeobecná krise; banky praskaly, továrny nepracovaly, akcie všech průmyslových podniků klesaly. Clevelandská "Dennice Novověku" připomíná, že za první své lhůty vyslal Cleveland do Prahy za konsula známého Čecha Karla Jonáše, o nějž svedl s černo-žlutou, Čechům nepřátelskou vládou tuhý boj, v němž však konec konců prosadil vůli svoji ku cti Ameriky a nemalému zvelebení českého jména. Bylo to od staletí ponejprv, co do zahraniční služby velkého cizího státu a na místo tak pro Čechy významné jmenován byl člen povržené české emigrace. Čechové za tuto přízeň Clevelandovi snažili se odvděčiti. Deputace chicažských krajanů zakoupila mladistvé choti presidenta nádherný granátový šperk na důkaz vděku za jmenování Karla Jonáše pražským konsulem. — Cleveland byl demokratem staré školy — poctivým a nepodajným. Tento starý demokratism pomohl mu k stolci presidentskému, ale jeho strana neprávem vítězství přikla sobě. Oslavovala sebe a vítězství to spíše přivádělo ji k úpadku, než aby bylo pro ni vzpruhou. A jest dnes jasno, že Cleveland na konci své vlády byl mužem bez strany. On neopustil stranu — ale strana opustila jej. Nahlížíme-li na věc z dnešního stanoviska, vidíme, že Cleveland byl lepším než jeho strana. Cleveland sloužil své vlasti dle nejlepších svých sil a zajisté jméno jeho vděčně uchováno bude v paměti všech dobrých občanů této země.

*

V minulých dnech slavil své osmdesáté narozeniny p. J. Borecký, známý z četných článků i čtenářům našim. Pan Borecký narodil se v Břežanech u Českého Brodu a do Ameriky přistěhoval se jako 26letý muž v září v roce 1854. Dlí v zemi této tedy plných 54 let. Pan Borecký súčastnil se vždy čile zdejšího českého národního života a náležel vždy mezi nejneunavnější pracovníky pro lepší život našeho češství. A ještě nyní, jsa starcem osmdesátiletým, všeho bedlivě si všímá, píše svěží články do novin a je stále čilý jako v nejlepší své mužné síle. Chicažská "Spravedlnost" při příležitosti jeho osmdesátých narozenin přinesla pěkný článek, v němž ocenila práci p. Boreckého. Z článku toho vyjímáme: "Borecký přijel sem do Ameriky po době největšího revolučního napjetí a nejtužší zase reakce v Rakousku. Byl svědkem a účastníkem ruchu v roku 1848, byl pamětníkem deportace našeho Karla Havlíčka. A jako takový přijel do této země. Přibyl sem krátce před utvoření republikánské strany a byl svědkem všech bojů, které vyvrcholily v občanské válce. Byl také nejen svědkem, ale i činným spolupracovníkem při budování prvních českých listů, při probouzení spolkového ruchu mezi americkými Čechy. Z domova už horlivý čtenář, náležel zde po celá první léta svého pobytu k té řadě poctivých a činných lidí, na něž můžeme býti právem hrdi." Nyní žije p. Borecký v Little Rock, Ark., pilně sleduje český život a ještě i nyní pilně navštěvuje schůze spolků. Přejeme panu Boreckému ze srdce, aby dočkal se aspoň 100 let a dožil se té lepší doby amerických Čechů, ku které tak úsilovně pracoval.

*

Nominace W. H. Tafta za presidenta Spoj. Států přijata byla na všech stranách velice příznivě a to nejen v zemi, ale i v cizině. Všichni vidí v Taftovi nejlepšího muže, jakého mohla strana republikánská v pohnuté době nyní kandidovati. V cizině má Taft rovněž značnou sílu přátel a ti všichni uvítali jeho nominaci radostně. Londýnské "Times" napsaly: "Tato nominace jest jedním z největších a nejpádnějších vítězství presidenta Roosevelta. Neústupnou svojí vůli porazil president Roosevelt vůli republikánské strany. Svou osobní ctižádost obětoval svému pocitu o povinnostech občana. Jest to opravdu šlechetný čin sebezapření, který jest hoden prvního úředníka země, vychovaného úctě před zákonem." V Japonsku nominace Taftova byla přijata s uspokojením. Veliké nadšení Taftova nominace vyvolala na Filipinách. Filipinci jsou toho přesvědčení, že za Tafta dostane se jim spravedlnosti, neboť žádný americký státník není tak dobře seznámen s poměry na Filipinách jako Taft. I ostatní země přijaly nominaci Taftovu velice příznivě.

*

Paní Antonie Pelantová, choť red. Karla Pelanta, v přítomné době dlící ve Valašském Meziříčí na Moravě, v chicažských "Rozhledech" sama potvrzuje, že není ani zbla pravdy na pomluvách, rozšiřovaných tiskem, red. Pelantovi nepřátelským. Dopis zní: Vážený pane redaktore! Geringerova "Svornost" uveřejňuje stále lživé a na poškození přednáškové cesty mého muže namířené zprávy, že jsem zůstala v Praze opuštěná od něho v bídě a nouzi a že mi pranic neposílá, tak že mám sama co dělat, abych sehnala pro sebe a naši dceru to nejnutnější. Poslala jsem tudíž panu Geringerovi dopis, ve kterém ho osobně upozorňuji, že to není pravdou a že vše, co list jeho přináší, jest naprosto vymyšleno. Psala jsem mu rekomandované psaní, které ho jistě došlo: **Jste-li poctivým a čestným mužem**, uveřejněte tuto opravu: Není pravdou, že žiji v Praze, nýbrž na venkově ve Valašském Meziříčí, kam jsem se po čas nepřítomnosti svého muže za příčinou svého zotavení odebrala. Není pravdou, že žiji v bídě a nouzi, žiji skromně sice, ale slušně. Není pravdou, že mně můj muž nic neposílá, nýbrž dotvrzuji, že mně pravidelně zasílá peněžní obnosy. Jelikož jsem však přesvědčena, že Augustin Geringer přes mé vyzvání dopis můj neuveřejní a bude pokračovati ve svých tvrzeních, prosím Vás o laskavé otištění tohoto dopisu, aby česko-americká veřejnost zvěděla, jaké to charaktery v sobě chová. Lituji také lidu, který jest takovou žurnalistikou vychováván. Byla bych svému muži radou, aby Augusta Geringera žaloval pro poškození své cti a peněžní náhradu, aby p. Geringer cítil, že nesmí beztrestně lhát a pak i opravu od ženy odpírat. Děkuje Vám za uveřejnění Vaše Antonie Pelantová, choť redaktora.

*

V poslední době mnoho na Rusi mluvilo se o tom, že sama vláda hodlá důstojným způsobem oslaviti osmdesáté narozeniny velkého spisovatele a velkého člověka, Lva N. Tolstého. Tisk věc tu rovněž přetřásal, ale nyní umlkl, když v časopisech objevily se zprávy o listu, který Tolstoj zaslal jednomu ze svých přátel. V listě tomto Tolstoj ukazuje, že zprávy o nějaké vládní oslavě jeho osobnosti jsou mylnými. List, jak jej cituji "Birževyja Vědomosti," zní: "V Novgorodě zavřen byl na rok do vězení Vladimir Moločnikov za to, že měl moje spisy a dával je čísti lidem, kteří jej o to prosili. Tak trestají lidi, kteří rozšiřují moje knihy, kdežto na pokoji nechávají mne, hlavního vinníka nejenom tohoto "rozšiřování," nýbrž vůbec vydávání těchto knih. Ačkoli mne velice bolí takové pronásledování a strádání mých přátel, nemohu, pokud jsem živ, zanechati této mojí činnosti. Nemohu z té příčiny, poněvadž dělaje to, co dělám, nesleduji při tom nějakých vnějších cílů, nýbrž plním pouze to, čeho nemohu neplniti — nutkání boží vůle, jak ji já chápu, a nemohu nechápati. Nechť si tedy nikdo nemyslí, že následkem pověstí, šířených v novinách o jakémsi mém jubileu, pokládám se už za bezpečného před čímkoli. V tomto ohledu nepoddávám se žádnému sebeklamu, neboť vím velmi dobře, že všecky úvahy o nutnosti prý, aby bylo nějak oslaveno moje 80letí při takovém rozhodném vystupování vlády proti mně, u většiny mých ctitelův ihned se mění v přiznání, že je vlastně dávnou již nutností, aby se proti mně samému zakročilo konečně tak, jak se zakročuje soustavně proti mým přátelům. Už dávno je toho třeba! A proto opět a opět prosím i radím všem, komu jest nepříjemno rozšiřování mých spisů, aby si chytili mě a nikoli ničím nevinné lidi! Lev Tolstoj."

— Ve všech téměř městech v Nebrasce zakládají se Ligy osobních práv, které budou míti za účel čeliti proti vzmáhající se prohibici. První velká schůze Ligy osobních práv odhývati se bude tento týden v Grand Island.

ZPRÁVY Z NÁRODNÍ REPUBLIKÁNSKÉ KONVENCE.

Píše Václav Bureš.

Po odročení se konvence o půl páté hod. večer dne 16. června započal ruch jak mezi delegáty, tak i mezi návštěvníky a stupňoval se téměř každou hodinou. Delegáté snažili se uplatniti své požadavky u toho aneb onoho výboru a nejvíce byl vyhledáván resoluční výbor. Delegáté ani sami nebrali tak velikou účast vyjímaje několika jednotlivců, ale za to lobyisté byli všude a seč jejich síly stačili snažili se uplatniti tužby a požadavky svých zákeřnických velitelů. Celý večer v úterý, dne 17. června, až do pozdních hodin ranních ve středu, dne 18. června, bylo útočeno na výbor resoluční se všech stran.

Platforma sepsána byla za souhlasu a dorozumění presidentova před konvencí a s každým jejím bodem souhlasil kandidát stolce presidentského Taft. Výboru předložena byla ku schválení a doplnění. V platformě, výboru předložené, byl odstavec, který týkal se zákazu soudního (Injunction) a jeho používání soudci při stávkách dělnických dle libosti. Tento byl odsouzen a kongress žádán, by byla právomoc soudců Spoj. Obcí vyhražena a nemohla býti používána dle libosti právníků. Tento článek vyvolal ohromný odpor na straně kapitalistické a trustů. Členové výboru, kteří s touto stranou souhlasili, začali debatovati a v mnohých případech i vyhrožovali, bude-li článek ten přijat. To však nemělo vlivu na přátele presidentovy, kteří po té ještě s větším zápalem odráželi všechny útoky. Zápas byl tak tuhým, že nesouhlasící odpůrci povolali sobě ku pomoci zástupce industriálních králů a bankéřů z Wall Street. Strana druhá opětně povolala zástupce dělnické, Gomperse a jiné. Po té telefonováno presidentu Rooseveltovi a tajemníku války Taftovi o tom, jaký odpor proti článku je a kdo jsou za ním. President rozhodně se vyjádřil, že odstavce ty musí býti ponechány a Taft bezvýminečně a rozhodně sdělil, že nebude-li "článku" ohledně "injuction" (zákazu) v platformě, že nebude kandidovat. To mělo žádoucí účinek, vzdor tomu však debatováno až do 5:30 hod. ráno bez výsledku.

Když roznesla se zpráva, že ve výboru je veliký boj, lid v chodbách a koridorech sestupoval se v hloučky a počal debatovati tu pro onen požadavek a jinde zase proti. Chodil jsem od Auditorium do Annex a Congress a pozoroval jsem, jak lid protěžuje směr pro presidenta Roosevelta.

V druhých výborech bylo rovněž pracováno, avšak ne za takového ruchu. Velice zajímavé a poučné jest pozorovati lid, přítomný v konvenční dny v městě a hotelích. Překvapilo mne, že veliká většina lidu přítomného dokonale byla informována o národohospodářství.

Večer dne 17. června byly též odbývány průvody klubů za velikého účastenství.

Z tohoto stručného náčrtku může čtenář představiti, jak pracuje národní konvence v městě a ve výborech.

Tak skončil první den konvence a každý s dychtivostí očekával, co přinese den zítřejší.

Na druhý den zasedání konvence určena byla permanentní organisace, řeč předsedy konvence a zprávy výborů.

Jako den před tím, zvědavci dostavili se záhy. Před desátou hodinou ranní davy vzrůstaly, takže v 11 hodin síň byla naplněna. Tentokráte vchody byly ještě bedlivěji střeženy, ale nic zvláštního se neodehrálo. Krátce před dvanáctou počali přicházeti delegáté a hosté a úředníci počali zaujímati svá místa.

20 minut po 12. hod. zahájil schůzi prozatímní předseda a za krátko utvořena byla permanentní organisace dle odporučení organisačního výboru.

Výbor odporučil za předsedu senátora Henry Cobot Lodge z Mass. Prozatímní předseda dal výrok výboru odhlasovat zástupcům a tito jednohlasně volbu schválili. Na to představen byl senátor Lodge. Po veliké bouři potlesku a jásotu senátor ujal se slova. Nejprve vzdal dík za poctu, jemu prokázanou a pravil mezi jiným: "Předsedati při jednání národní republikánské konvence je ctí záviděníhodnou a každý může býti na to hrdým, když se mu té cti dostane." Senátor Lodge je zván svými kollegy "učencem senátu" a také vším právem jménem tím honositi se může.

Řeč jeho byla místná v každém ohledu a mohu směle tvrditi, že podobné dosud jsem neslyšel. Senátor Lodge je skutečně mistrem v užívání angličiny. Každé jeho slovo má své místo a vazba vět jsou skutečně mistrovská. Kdo jen trochu angličinu zná, nemůže mu neporozuměti.

V ohromné té aréně více jak 15,000 lidí poslouchalo jej s napjetím. Za každou důraznější větu odměněn byl bouří potlesku. V části své řeči, kde odůvodňoval stanovisko a směr presidenta Roosevelta za jeho vlády, pronesl tato slova: "President je mužem nejvíce tupeným, ale za to nejvíce milovaným lidem Spoj. Obcí." Po pronesení této věty strhla se bouře potlesku a volání: Sláva presidentu Rooseveltovi. Bouře každou minutu se stupňovala, takže konečně nebylo slyšeti než: Hurá for Roosevelt... Four, four, four years more... To udržováno v taktu po 20 minut. V průběhu této ovace presidentovi lid vystupoval na stolice, mávaje klobouky, kabáty, deštníky a novinami ve vzduchu a každý snažil se svého souseda překřičeti. Neobyčejným nadšením tímto i dámy strženy byly v proud demonstrace na počest presidenta. Kapela o 60 mužích a řečník sám pokoušel se jásot a nadšení to utišiti. Kapela hrála národní hymny a jiné skladby. Vše to davy spíše

Národní kolek Matice V. V.

Doporučuje se k hojnému používání.

Příjem z prodeje kolku počítán bude do obnosu $7500.00, který Matice V. V. snaží se sehnati do určité lhůty, aby zajištěn byl dar $2500.00, který Matici upsal známý americký Čech, za podmínek přijatých dne 7. března, 1907.

Z výnosu národního kolku připadne:

1.) Polovina na zápůjčky nemajetným českým posluchačům, kteří studují kurs vědecký, literární, učitelský, národohospodářský, technický a inžinýrský; na podporu přednášek universitní extense, jakož i jiných účelů v oboru působení Matice Vyššího Vzdělání.

2.) Čtvrtina k účelu zavedení a udržování stolic českého jazyka na vyšších učilištích amerických.

3.) Čtvrtina na pomocný fond pro mladé, zmrzačené lidi českého původu, jimž se má dopomoci k nabytí odborného vzdělání pro lehčí dobývání si živobytí.

Národní kolek prodává se v knížečkách po 25c a 50c, též v arších v libovolném počtu a k dostání jsou u

Matice Vyššího Vzdělání
P. A. Koráb, taj. IOWA CITY, IA.

Svaz Svobodomyslných

JEST organizací, která založena byla na sjezdu svobodomyslných v měsíci červnu m. r. v Chicagu, kterého súčastnili se delegáté ze všech částí Spojených Států. Svaz Svobodomyslných stal se odvětvím mezinárodní organizace Volné Myšlenky a všichni upřímní svobodomyslní krajané měli by se státi členy Svazu, který representuje český pokrokový svobodomyslný živel ve Spojených Státech.—Přejete-li si státi se členem, vyplňte tento formulář a přiložte 40 centů co celoroční poplatek ku Svazu.

Jméno.....

Adresa.....

Město..... *Stát*.....

Po vyplnění zašlete na následující adresu:
SVAZ SVOBODOMYSLNÝCH
612 S. CENTRE AVE., CHICAGO, ILL.

Svaz Svobodomyslných dovoluje si upozorniti na tyto publikace: Protokol sjezdu svobodomyslných, 200 stran; cena 50c—Přednášky profesora Masaryka: cena 5c, poštou 7c—Ladimír Klácel, nástin jeho života i filosofie; cena 5c, poštou 6c. Objednávky adresujte na hořejí udanou adresu.

Dr. C. Rosewater

ČESKÝ LÉKAŘ A RANHOJIČ.

Úřadovna: 222 "Bee Building".

Úřadní hodiny: Od 11—12 dop.; od 2—5, od 5:30—6 odp. — V neděli od 10—12 dopol.

Telephones — Bell — D 1217 Residence
D 504 Office
Independent — A 1317 Residence
A 1504 Office

Obydlí — 2417 Jones Str.

Dr. Geo. F. Šimánek

český lékař a ranhojič

v čísle 1262 jižní 13. ul., Omaha.

Úřadní hodiny: Od 2 do 4:30 odp.; od 6:30 do 7:30 večer. — Tel. 3769.

Res. Tel. Douglas 1964.

Louis Berka,

český právník a veřejný notář,
938 N. Y. Life Bldg., Omaha.

TELEFONY:

Úřadovna, 1552. Obydlí, 2565.

po upotřebení Fouška Ušního Balsámu, který léčí hučení, zvonění v uších, nedoslýchavost a hluchotu. Cena $1.10 poštou. Zašlá po obdržení obnosu C. G. Fouček, 586 Centre Ave., Chicago, Ill. Sta lidí bylo tímto Ušním Balsámem vyléčeno.—

Ctěný p. Fouček: Musím Vám poděkovati za to jak se Váš Ušní Balsám osvědčil u mé matky, neb on ho poděkovala slyší jako když jí bylo 25 let a teď je jí 70 let. Tak Vám děkujem a každému odporučujem. S úctou
Josef Pařízek, Lork, Wis.

James C. Kinsler,

..PRÁVNÍK..

692-694 Brandeis Bldg., Omaha.
Tel. Douglas 3746. 28tf

J. V. KAŠPAR

vlastní

Metzovu síň a restaurant

1245-47 již. 13. ul., Omaha.
TEL. DOUGLAS 7417.

Výborná česká kuchyně a čisté postele, výborný Metzův ležák, dobré české doutníky a prvé třídy lihoviny domácí i importované. Objednávky z venkova vyřizují se přesně a rychle.